

AUTORKA BESTSELLEROV
NEW YORK TIMES

KYLANDOV DAR

ikar

MIA SHERIDAN

MIA SHERIDAN

KYLANDOV DAR

Preložila Hana Bojmírová

 IKAR

Mia Sheridan
KYLAND

Copyright © 2015, 2023. KYLAND by Mia Sheridan

Translation © 2026 by Hana Bojmírová

Cover design © by Mia Sheridan

Photo © Shutterstock

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0515-0

*Venujem Shirley, svojej úžasnej svokre.
Ďakujem ti, že si bola mojou fanúšičkou číslo dva
a že si mi porodila fanúšika číslo jeden.*

LEGENDA O BÝKOVÍ

Legenda o Býkovi hovorí o osamelom putujúcom býkovi menom Cerus. Hoci nebol nesmrteľný, pre jeho neuveriteľnú silu ho väčšina ľudí za takého považovala.

Cerus bol divoký a nekontrolovateľný a nepatril nikomu. Jedného dňa ho našla bohyňa jari Persefona, ako šliape po poli kvetov, a natiahla k nemu ruku. Jej krása a nežnosť ho upokojili a on sa do nej zamiloval. Bohyňa Cerusa skrotila a naučila býka trpezlivosti a múdremu využívaniu svojej sily.

Na jeseň, keď Persefona odchádza za Hádom, Cerus putuje na oblohu a stáva sa súhvezdím Býka. Na jar, keď sa Persefona vracia z podsvetia na zem, sa k nej Cerus znova pridáva. Beží po slnkom zaliatych poliach a ona mu sedí na chrbte a privádza do rozkvetu všetky rastliny a kvety.

PRVÁ KAPITOLA

TENLEIGH

Sedemnásť rokov

Tak skutočne som si Kylanda Barretta prvýkrát všimla v deň, keď vzal v bufete niekomu zo stola vyhodené raňajky. Odvrátila som pohľad, snažila som sa zachovať jeho dôstojnosť, išlo o intuitívnu reakciu. No potom som sa obzrela späť, kráčal oproti mne smerom k dverám a strkal si do úst malú porciu zvyškov jedla. Stretli sa nám pohľady, oči mu na chvíľu vzplanuli, potom ich prižmúril a ja som znovu odvrátila pohľad. Líca mi očerveneli, akoby som práve narušila jeho hlboko osobnú chvíľu. Pretože bola osobná. Mala by som to vedieť. Aj ja som to už spravila. Poznala som ten pocit hanby. No poznala som aj tú boľavú prázdnotu, ktorá prichádzala v pondelok ráno po dlhom víkende hladovania. Kyland ju zjavne poznal tiež.

Samozrejme, že som ho videla už aj predtým. Stavila by som sa, že na ňom spočinuli oči každej ženy, na jeho nápadne peknej tvári a vysokej, pevnej postave. Ale vtedy som ho prvýkrát naozaj *uvidela*, vtedy som prvýkrát pocítila v hrudi pulzujúce porozumenie voči chalanovi, ktorý sa vždy tváril bezstarostne, akoby mu na nikom a ničom nezáležalo. Mužov, ktorí sa o nič nestarali, som poznala viac než dobre. Prichádzali s nimi problémy, ktorým som sa chcela vyhnúť.

Zrejme som však bola jediné dievča v škole, ktoré nepriťahovali problémoví chalani, pretože ak už *sa ocitol* v niečej spoločnosti, vždy išlo o nejakú ženu.

Naša škola bola obrovská, chodili do nej žiaci z troch miest. Za tri a pol roka, čo sme chodili na strednú, som mala s Kylandom len niekoľko hodín. Vždy sedel vzadu a len zriedkavo niečo povedal. Ja som sedávala vpredu, aby som dovidela na tabuľu – zrejme som bola krátkozraká, niežeby sme si mohli dovoliť očné vyšetrenie a už vôbec nie okuliare. Vedela som, že má dobré známky. Vedela som, že napriek svojmu zdanlivo bezstarostnému prístupu musí byť múdry. Ale po tom dni v jedálni som sa naňho nedokázala pozerat' rovnako, môj pohľad si k nemu vždy našiel cestu. Pátrala som po ňom v preplnenej chodbe – plnej tínedžerov, ktorí sa pomaly presúvali z jednej hodiny na druhú, ako dobytok hnaný na zelenšie pastviny –, v jedálni alebo keď som kráčala za ním do našej hory. Väčšinou som ho našla s rukami zastrčenými do vreciek, a ak bol vonku, s hlavou sklonenou proti vetru. Rada som pozorovala, ako sa pohybuje, a prinášalo mi radosť, že o tom nevie. Vzbudzoval vo mne zvedavosť. Odrazu mi ten výraz na jeho tvári pripadal viac ostrážitý než neprítomný či vzdialený. O Kylandovi som vedela len málo. Žil hore v kopcoch rovnako ako ja. A zrejme nemal čo jesť, ale v týchto končinách nebola o hladujúcich ľudí núdza.

Uprostred zelených kopcov, úchvatných horských výhľadov, vodopádov a malebných krytých mostov leží mestečko Dennville v Kentucky. Časť Apalačských vrchov, ktorá by zahanbila každé mestské geto, kde je beznádej bežná a nezamestnanosť skôr pravidlom než výnimkou.

Moja staršia sestra Marlo hovorila, že po tom, ako Boh stvoril Apalačské vrchy, urýchlene odišiel a už nikdy sa ne-

vrátil. Niečo mi hovorilo, že to boli častejšie ľudia, ktorí sklamali Boha, než naopak. Ale čo som ja vlastne vedela o Bohu? Ani som nechodila do kostola.

No pochopila som, že na mieste, ako je Dennville v Kentucky, platí, čo tvrdil Darwin: prežijú len tí, ktorí sa vedia najlepšie prispôbiť.

Dennville na tom nebol vždy tak zle – v časoch, keď bola otvorená Dennvillská uhoľná baňa, zarábali rodiny v týchto končinách slušne, hoci si museli pomáhať aj potravinovými lístkami. Vtedy v meste fungovalo aspoň niekoľko prosperujúcich podnikov, práca pre ľudí, ktorí o ňu stáli, a zábava pre tých, čo mali trochu peňazí na mŕňanie. Dokonca aj tí z nás, žijúci v hore, na tej smutnej kope malých domčekov, chatrčí a obytných privesov – tí najchudobnejší z chudobných –, mali v tých časoch zrejme dosť peňazí na to, aby sa občas zabavili. Ale potom v bani došlo k výbuchu. Noviny to nazvali najhoršou banskou tragédiou za posledných päťdesiat rokov. Zahynulo šesťdesiatdva mužov, väčšina z nich mala rodiny, ktoré sa na nich spoliehali. V ten deň prišli o život aj Kylandov otec a starší brat. Žil v hore, v malom domčeku trochu nižšie od bane so svojou invalidnou matkou. Čo presne jej bolo, som však nevedela.

Čo sa týka mňa, žila som s mamou a so sestrou v malom privese zaparkovanom v borovicovom háji. V zimných mesiacoch fúkal vietor tak prudko, až sa prives rozkýval a ja som si bola istá, že sa prevrátim. Doteraz sa mu však vždy nejako darilo udržať. Všetci v tej hore sme sa nejako dokázali udržať. Zatiaľ.

V jeden neskorý jesenný deň, keď mi vietor rozstrapatil vlasy, kým som kráčala po ceste vedúcej k nášmu privesu a držala si sveter pevnejšie okolo tela, som zbadala Kylanda kúsok pred sebou. Zrazu okolo mňa prebehla Shelly Galvi-

nová, dobehla ho a zaradila sa vedľa neho. Otočil sa k nej a kývol hlavou, akoby súhlasil s niečím, čo povedala. Prešli do zákruty na ceste a ja som sa stratila vo vlastných myšlienkach. Keď som o niekoľko minút neskôr zašla za zákrutu, nebolo ich nikde vidieť, ale keď som prechádzala okolo orechovcového hája, začula som, ako sa Shelly chichoce. Zastavila som sa a nahliadla do krovia. Kyland ju pritlačil k stromu a bozkával ako nejaké divoké, neskrotné zviera. Bola ku mne otočená chrbtom, videla som len jeho tvár. Neviem, prečo som tam stála, pozorovala ich a nehanebne tak narúšala ich súkromie namiesto toho, aby som sa pohla a išla ďalej. Ale niečo na Kylandových zatvorených očiach a na jeho surovom roztúženom sústredení, na tom, ako pohyboval ústami, ma prinútilo zovrieť nohy, zatiaľ čo mi telo zaplavila horúčnosť. Presunul ruku na jej prsia a ona hrdelne zastonala. Stvrkli mi bradavky, akoby som to bola ja, koho sa dotýkal. Natiahla som ruku, aby som sa chytila stromu, a ten pohyb spôsobil slabý zvuk, ktorý musel upútať jeho pozornosť. Otvoril oči a pozrel priamo na mňa. Neprestal ju bozkávať a líca sa mu pohybovali pri tom, ako robil s jazykom niečo, čo som si mohla len predstavovať. A aj som si to predstavovala. Do tváre sa mi nahrnula páľčivá hanba. Hľadeli sme na seba a ja som sa nedokázala pohnúť. Prižmúril oči a vtedy som sa konečne spamätala. Zapotácala som sa dozadu plná poníženia.

A žiarlivosti. Ale to som si sotva chcela priznať. Nie, prinášalo to problémy, s ktorými som nechcela mať nič spoločné.

Otočila som sa a utekala až k prívěsu, otvorila som kovové dvere, vbehla dovnútra a padla na gauč, lapajúc po dychu.

„Panebože, Tenleigh,“ povedala mama spevavým hlasom. Stála v malej kuchyni pri elektrickej platni a miešala v hrnci

niečo, čo voňalo ako zemiaková polievka. Lapila som dych a pozrela na ňu. Mala na sebe neglizé a na prsiach zničenú šerpu Miss Kentucky Sunburst. V duchu som zastonala. Dnešok sa nevyvíjal veľmi dobre. Vo viacerých ohľadoch.

„Ahoj, mami,“ odvetila som. „Vonku je zima,“ to bolo jediné vysvetlenie, ktoré som jej dala. „Potrebuješ pomoc?“

„Nie, nie, mám to pod kontrolou. Premýšľam, že zídem do mesta za Eddiem a prinesiem mu niečo teplé. Miluje moju zemiakovú polievku a dnes to vyzerá na chladnú noc.“

Tvár sa mi stiahla do grimasy. „Mami, Eddie je dnes večer doma so svojou ženou a rodinou. Nemôžeš mu priniesť zemiakovú polievku.“

Na maminej tvári sa objavili chmáry, len však pokrútila hlavou a žiarivo sa na mňa usmiala. „Nie, nie, opustí ju, Tenleigh. Nie je preňho tá pravá. Miluje mňa. A dnes večer mu bude zima. Ten vietor...“ Pokračovala v miešaní polievky, pohmkávala si akúsi melódiu a sama pre seba sa mierne usmievala.

„Mami, vzala si si dnes lieky?“

Prudko zdvihla hlavu a ľahký úsmev nahradil zmätený pohľad. „Lieky? Nie, zlato, už ich nepotrebujem.“ Pokrútila hlavou. „Chce sa mi po ich užití stále spať... cítim sa po nich tak *smiešne*.“ Nahrčila svoj roztomilý nosík, akoby to bola tá najhlúpejšia vec. „Nie, už som ich vysadila. A cítim sa *úžasne*!“

„Mami, s Marlo sme ti už stokrát povedali, že nemôžeš len tak vysadiť lieky.“ Podišla som k nej a položila jej ruku na rameno. „Mami, budeš sa cítiť dobre, ale len chvíľu. Potom už nie. Vieš, že mám pravdu.“

Tvár jej trochu zosmutnela, no stále miešala hustú polievku. Potom pokrútila hlavou. „Nie, tentoraz to bude iné. Uvidíš. A tentoraz nás Eddie všetky vezme k sebe do toho

pekného domu. Pochopí, že ma potrebuje mať pri sebe... že nás *všetky* potrebuje pri sebe.“

Plecia mi ochabli a končatiny oťaželi od porážky.

Bola som príliš unavená, aby som sa tým zaoberala.

Mama si uhladila tmavé gaštanové vlasy – rovnaké, aké som mala ja – a znova sa žiarivo usmiala. „Stále vyzerám dobre, Tenleigh. Eddie vždy hovorí, že som najkrajšia žena v Kentucky. A táto šerpa dokazuje, že neklame.“ Oči sa jej zasnívali ako vždy, keď hovorila o svojom titule Miss Sunburst, ktorý získala, keď bola v mojom veku. S úsmevom sa ku mne otočila a zobrala do prstov prameň mojich vlasov. „Si rovnako pekná ako ja,“ povedala, ale potom sa zamračila. „Priala by som si, aby som mala peniaze a prihlásila ťa do nejakej súťaže. Stavím sa, že by si vyhrala tak ako ja.“ Sťažka si povzdychla a vrátila sa k miešaniu polievky.

Keď sa dvere rozleteli a dovnútra vtrhla Marlo s červenými lícami a ťažkým dychom, mykla som sa. Usmiala sa na mňa. „Bože, ten vietor je dnes poriadne ostrý.“

Prikývla som, no úsmev som jej neopätovala. Len som pozrela smerom k mame, ktorá naberala polievku do plastovej nádoby. Aj Marlo zmizol úsmev z tváre.

„Ahoj, mami, čo to robíš?“ spýtala sa, pritom si vyzliekla bundu a odhodila ju nabok.

Mama zdvihla zrak a usmiala sa. „Vezmem Eddiemu polievku,“ oznámila, keď zaklapla veko na nádobe a vošla s ňou do našej veľmi malej obývačky a jedálne zároveň.

„Nie, nevezmeš, mami,“ povedala Marlo trpkým hlasom.

Mama na ňu žmurkla. „Áno, Marlo, vezmem.“

„Daj mi tú polievku, mama. Tenleigh, dones jej lieky.“

Mama začala energicky krútiť hlavou, keď som sa popri nej vybrala po lieky, ktoré sme si sotva mohli dovoliť. Lieky,

ktoré som kupovala za to, čo som si zarobila zametáním podláh a utieraním prachu v obchode U Rustyho, ktorý vlastnil jeden z najväčších kreténov v meste. Lieky, kvôli ktorým sme s Marlo vynechávali jedlo, aby sme na ne mali dosť peňazí.

Počula som za sebou šuchot, ponáhľala som sa do kúpeľne a roztrasenými rukami vzala zo skrinky mamine fľaštičky s tabletkami.

Keď som vbehla späť do hlavnej časti prívesu, mama vzlykala a polievka bola rozliata po celej podlahe aj po Marlo. Mama sa v tom neporiadku zviezla na kolená, rukami si zakryla tvár a nariekala. Marlo si odo mňa vzala lieky a ja som si všimla, že aj jej sa trasú ruky.

Kľakla si k mame na zem, objala ju a kolísala.

„Viem, že ma stále miluje, Mar. Viem, že ma miluje!“ nariekala mama. „Som pekná. Som krajšia ako ona!“

„Nie, mami, nemiluje ťa,“ povedala Marlo nežne. „Mrzí ma to. Ale *my* áno. Ja a Tenleigh ťa ľúbime. Veľmi. A potrebujeme ťa, mami.“

„Chcem len, aby sa o nás niekto postaral. Potrebujem, aby nám niekto pomohol. Eddie nám pomôže, keby len...“

Táto myšlienka sa však stratila v jej vzlykoch. Marlo ju naďalej kolísala a nepovedala ani slovo. Slová by mame nepomohli, nie, keď bola takáto. Zajtra si dá dole šerpu. Zostane celý deň v posteli. Nakoniec lieky opäť zaberú a ona sa vráti do normálu. Potom sa rozhodne, že ich už nepotrebuje, potajomky ich vysadí a všetko si to zopakujeme. Nemohla som si odpustiť otázku, či je normálne, aby bolo sedemnásťročné dievča také unavené. Unavené až do špiku kostí... unavené v samotnej duši.

Pomohla som Marlo a mame vstať. Mame sme dali lieky s pohárom vody, odprevadili ju do posteľe a potom sme sa

potichu vrátili do obývačky. Upratili sme zemiakovú polievku, lyžicou sme ju preložili z podlahy naspäť do plastickej nádoby. Nežili sme životom, v ktorom by sme si mohli dovoliť plytvať jedlom, dokonca ani tým, ktoré skončilo na podlahe. Neskôr v ten večer sme si ju nabrali do misiek a zjedli na večeru. Zo zeme či nie, žalúdok nám naplnila rovnako.

DRUHÁ KAPITOLA

TENLEIGH

„Ahoj, Rusty,“ pozdravila som, keď som vošla do obchodu, kde som po škole pracovala štyri dni v týždni. Bola som zadýchaná a mokrá od dažďa. Vonku sa práve začínalo vyjasňovať.

„Ideš neskoro. Opäť,“ zamračil sa Rusty.

Vo svojom vnútri som sa nahrbila nad jeho prísny tónom a pozrela na hodiny. Prejsť sem tých desať kilometrov zo školy v Evansly za hodinu a pätnásť minút bolo nemožné. Veľkú časť cesty som bežala a do obchodu som zvyčajne prišla spotená a zadýchaná. Niežeby to Rustyho zaujímalo. „Len dve minúty, Rusty. Zostanem o dve minúty dlhšie, dobre?“ Usmiala som sa najkrajšie, ako som vedela. Rusty sa len väčšmi zamračil.

„Zostaneš dlhšie o pätnásť minút, pretože v jednom zo šiestich balení piva, ktoré si dnes ráno kúpil Jay Crowley, bola prasknutá plechovka piva.“

Zovrela som pery.

To, že si Jay Crowley kupoval pivo hneď ráno, ma neprekvapilo, ale nebola som si istá, čo mala prasknutá plechovka piva spoločné so mnou, pretože to Rusty vybaľoval alkohol. Aj tak som prikývla a nepovedala ani slovo, jednoducho som si odišla dozadu po zásteru a metlu.

Bol prvý deň v mesiaci, takže som musela rýchlo vyčistiť a usporiadať regály pri pokladnici, pretože asi o hodinu, po pripísaní potravinových lístkov na karty, bude obchod u Rustyho zaplavený ľuďmi predávajúcimi vozíky naplnené sladenými nápojmi. Išlo o podvod so sociálnymi dávkami v tej najlepšej podobe – zobrať približne päťsto dolárov, ktoré štvorčlenná rodina dostane na mesiac na stravu, nakúpiť tovar na diaľnici na čerpacej stanici JoJo a prediť ho späť Rustymu za polovičnú cenu, čím sa vládna pomoc premenila na dvestopäťdesiat dolárov v hotovosti. Za hotovosť sa dajú kúpiť cigarety, alkohol, žreby do lotérie... pervitín – to za potravinové lístky nekúpite. A Rusty šťastne profitoval, bez ohľadu na to, že niektoré deti nedostanú večeru. No aby som bola spravodlivá, ak by to neurobil Rusty, kúpil by to niekto iný. Tak to tu jednoducho fungovalo.

O pár hodín neskôr sa dav zmenšil, a keď sa ozval zvonček na dverách, práve som utierala prach na zadnej polici. Zaneprázdnená prácou som zdvihla zrak a periférne som zahliadla, že niekto otvára dvere chladničky pri zadnej stene. Dívala som sa do očí Kylanda Barretta, ktorý sa otočil vo chvíli, keď som sa postavila od police, kde som čúpela. Pohľadom som sa presunula k jeho ruke, ktorou si práve strkal pod bundu sendvič. Vypleštil oči a na malý moment vyzeral šokovane, no potom sa pozrel niekam za mňa a ja som počula kroky. Otočila som hlavu. Uličkou sa blížil Rusty a mračil sa. Kyland stál za mnou, ruku so sendvičom mal ešte vždy pod prednou časťou bundy. Ak by som sa pohla, prichytili by ho rovno pri krádeži.

Rozhodla som sa v zlomku sekundy a predstierala som, že som zakopla. Zhodila som z regálu niekoľko krabíc, muselo ísť o zatuchnuté Cheerios – cereálie bez cukru, ktoré sa nikdy nepredali –, a pritom som slabo vykrikla. Neviem

presne, prečo som to urobila – možno vo mne zarezonoval výraz šokovaného strachu na Kylandovej tvári, možno ma ovplyvnilo, že sme obaja chápali, čo je to hlad, a to nás spájalo. Rozhodne to nebolo preto, že by som vedela, ako ten rýchly čin úplne zmení priebeh celého môjho života.

Nešikovne som stúpila na škatule, tie sa roztrhli a cereálie sa vysypali na podlahu.

„Čo je to s tebou, ty hlupaňa?“ dožadoval sa hlasno Rusty a zohol sa, aby zdvihol škatuľu, ktorá mu ležala pri nohách, práve keď Kyland prebehol okolo nás. „Máš padáka. Mám ťa plné zuby.“ Počula som, ako sa ozval zvonček nad dverami, a rýchlo som sa postavila. Kyland sa otočil a ja som s ním znova nadviazala očný kontakt, no jeho výraz bol nečitateľný. Zastavil sa len nakrátko a potom sa za ním dvere zatvorili.

„Veľmi ma to mrzí, Rusty. Bola to nehoda. Prosím, nevyhadzuj ma.“ Túto prácu som potrebovala. Protivilo sa mi, že o ňu musím prosiť, ale mala som okolo seba ľudí, ktorí sa na mňa spoliehali.

„Už som ti dal dosť šancí. Zajtra bude stáť na túto prácu rad na ulici.“ Ukázal na mňa prstom, v očiach sa mu odrážali len chlad a zlosť. „Mala si si ju vážiť a viac pracovať. Ten tvoj pekný vzhľad ťa v živote nikam nedostane, ak nebudeš mať v hlave poriadok.“

To som si veľmi dobre uvedomovala. Až *bolestne*. Stačilo sa pozrieť na moju mamu, aby mi to bolo jasné.

V ušiach mi zahučalo. Mala som chuť kričať. Vyzliekla som si zásteru a hodila ju na zem, zatiaľ čo Rusty pokračoval v mrmlaní o nevďačnosti a zbytočnej pomoci.

Keď som o niekoľko minút vykročila z obchodu, slnko práve zapadalo za hory za mnou – oblohu zaliali ružové a oranžové farby. V chladnom vzduchu sa vznášala vôňa

čerstvého dažďa a borovic. Zhlboka som sa nadýchla, objala sa rukami a cítila sa stratená a porazená. To, že som prišla o prácu, bola veľmi, veľmi zlá správa. Marlo ma zabije. Nahlas som zastonala. „Čo ešte?“ zašepkala som vesmíru. Ale vesmír nebol zodpovedný za moje hlúpe rozhodnutie. Za to som si mohla pripísať zásluhy len ja.

Niekedy mi môj život pripadal taký *malý*. Zamýšľala som sa nad tým, prečo tí z nás, ktorým bol daný takýto život, musia cítiť takú veľkú bolesť. Nezдалo sa mi to spravodlivé.

Vopchala som si ruky do vreciek a vydala sa na cestu k úpätiu našej hory so školským batohom prehodeným cez plece. Na jar a v lete som si počas chôdze čítala, trasu som poznala dosť dobre na to, aby som sa mohla sústrediť na knihu. Autá po tejto ceste jazdili len zriedka a vždy som si dokázala s predstihom všimnúť, ak sa nejaké blížilo. Na jeseň už však v čase, keď som končila v práci, bývalo šero – čo viac zrejme nebude problém –, a tak som kráčala a zamestnávala svoju myseľ inak. Ani dnes večer to nebolo inak. V skutočnosti som rozptýlenie, ktoré mi prinášali moje sny, potrebovala. Potrebovala som nádej, že život nebude vždy taký ťažký. Predstavovala som si, ako získam štipendium banskej spoločnosti Tyton Coal, o ktoré som sa usilovala od začiatku strednej školy. Každý rok vybrali jedného z najlepších študentov, ktorý ho získal a mohol tak študovať na štvorročnej univerzite, pričom všetky náklady boli hrazené. Ak by som ho získala, konečne by som sa mohla dostať z Denvillu, ďaleko od chudoby a zúfalstva, od podvodov so sociálnymi dávkami a od feťákov. Konečne by som mohla zabezpečiť mamu a Marlo, vziať ich odtiaľto preč. Postarať sa, aby mama dostala pomoc od odborného lekára a nie od toho s prázdnyim pohľadom z bezplatnej kliniky, o ktorej som tušila, že je centrom biznisu s predpisovaním opiátov.

Pri odchode z mesta by som sa zastavila U Rustyho a povedala mu, aby si do toho svojho kostnatého, zavšivaveného zadku strčil zatuchnutú krabicu Cheerios.

Keď som zabočila za roh smerom k úpätiu hory, všimla som si starú pani Lytleovú, ako sedí na schodoch už zrušenej pošty a dojedá posledný kus baleného sendviča. Prižmúrila som oči, a keď zachytila môj pohľad, mierne som sa usmiala. Pozrela som na obal v jej ruke s názvom „Rustyho šunka so syrom“ a s veľkou červenou pečiatkou s dnešným dátumom. Bol to ten, ktorý len pred desiatimi minútami ukradol Kyland Barrett. Vedela som to, pretože v obchode nám zostal len jediný sendvič so šunkou a syrom.

„Dobrý večer, pani Lytleová,“ pozdravila som. Sklonila bradu, zjedla posledný kúsok a smutne zažmurkala. Pani Lytleová sa dostala do stavu, keď sa z nej stala takmer súčasť okolitej krajiny. Alkoholička, ktorá sa potulovala ulicami malého mestečka, mrmlala si sama pre seba a žobrala o vreckové, aby mohla financovať svoju závislosť. Pri nehode v bani prišla o všetkých troch dospelých synov a manžela. Podozrievala som ju, že dúfa, že ich bude skôr či neskôr nasledovať. „Budete dnes v poriadku, pani Lytleová?“ spýtala som sa a strčila si ruky hlbšie do vreciek. Niežeby som jej mala ako pomôcť, ale chcela som, aby vedela, že mi na nej záleží. Možno aj to niečo znamenalo.

Prikývla a stále žula. „Myslím, že áno,“ zamrmlala. „Po skončení tohto skvelého predstavenia sa niekam vyberiem.“ Kývla hlavou k západu slnka.

„Dobre teda. Dobrú noc.“

„Dobrú noc.“

Keď som odbočila na cestu, ktorá stúpala k hore, niekto sa pred mňa postavil. Zľakla som sa a šliapla dozadu, priamo do kaluže blata. Kyland.

Nahlas som vydýchla. „Vystrašil si ma!“ Vykročila som z blata a cítila, ako mi v miestach, kde som mala popraskané alebo odlepené podrážky, preniká do ponožiek vlhkosť. *Skvelé. Vďaka, Kyland. Najprv moja práca, teraz topánky.*

Nejakú chvíľu ma pozoroval. „Prečo si to urobila? Tam v obchode? Prečo si mi pomohla?“ V hneve zatínal sánku.

Hneval sa na *mňa*? O čo mu, dopekla, išlo? „Prečo si dal ten sendvič pani Lytleovej?“ spýtala som sa. „Prečo si ho nezjedol? Viem, že potrebuješ jedlo.“ Pri spomienke na tú súkromnú chvíľu v jedálni, keď sa nám stretli pohľady, som skĺzla očami k zemi, no rýchlo som sa opäť pozrela naňho.

Neodpovedal mi a obaja sme tam len stáli a hľadeli na seba. Nakoniec sa spýtal: „Vyhodil ťa?“

Jeho tvár bola napätá a vážna. Nedokázala som si pomôcť a obdivovala jeho pevnú sánku, rovný nos a plné pery. Vzdychla som si. Z týchto pozorovaní by nevzišlo nič dobré. „Áno, vyhodil ma.“

Kyland si strčil ruky do vreciek, a keď som vykročila, urobil to isté a pritom si nadával popod nos. „Doriti. Tú robotu si potrebovala.“

Vydýchla som so smiechom, v ktorom nebol žiadny humor. „Ale naozaj? Nie, zametala som podlahy len preto, že Rustyho očarujúce dispozície sú také inšpiratívne. Ach, keby len bolo na svete viac takých, ako je Rusty.“ Priložila som si ruku k srdcu, akoby prekypovalo láskou a obdivom.

Ak si Kyland všimol môj sarkazmus, nedal to najavo. „Bolo to hlúpe rozhodnutie.“

Zastavila som sa a otočila sa mu čelom. Urobil to isté. „Nebolo by od vecí, keby si poďakoval. Rusty by ťa v minúte pohnal až na súd do New Yorku. To by mu spríjemnilo deň, možno aj jeho žalostný život.“

Kyland sa pozrel za mňa niekam na obzor. Vtiahol si plnú spodnú peru medzi zuby a zvrátil obočie. „Áno, viem.“ Odmlčal sa a očami mi pomaly prechádzal po tvári. Pod jeho pohľadom som znervóznela. Zaujímalo ma, nad čím asi premýšľa. „Ďakujem.“

Teraz, keď stál tak blízko, som si ho poriadne prezrela. Hľadel na mňa, sivé oči mal ostrážité, riasy dlhé a husté. Naozaj ťažko sa nenávidelo niekoho, kto vyzeral tak dobre. To bola nespravodlivosť života. Pretože chlapca predou mnou by som naozaj najradšej nenávidela. Namiesto toho som sa odvrátila a znovu sa dala do kroku. Zaradil sa vedľa mňa a niekoľko minút sme šli mlčky.

„Nemusíš ísť so mnou.“

„Je nebezpečné, aby mladé dievča kráčalo samo potme. Môžem sa aspoň postarať, že sa ti nestane nič zlé.“

Odfrkla som. „Všetky dôkazy hovoria o opaku.“ Posunula som si batoh vyššie na plece. „Tak či onak, *mladé* dievča? Som rovnako stará ako ty. Možno aj staršia. V máji budem mať osemnásť.“

„Ktorý deň?“ vyzval ma. Predbehol ma a kráčal pospiatky, aby sa mi mohol pozeráť do tváre.

„Druhého mája.“

Vypleštil oči. „To nie. Aj ja mám vtedy narodeniny.“

Prekvapene som sa zastavila. „O koľkej si sa narodil?“ spýtala som sa.

„To presne neviem... niekedy ráno.“

Znovu som vykročila, teraz šiel vedľa mňa. „Ja až popoludní,“ povedala som neochotne. Periférne som na jeho tvári zahliadla spokojný výraz a zovrela som pery.

Po chvíli povedal: „Vážne, mala by si byť opatrná. V tejto hore žijú rysy.“

Vzdychla som si. „Rysy sú moja najmenšia starosť.“